

Pròleg

Entrà a la meva cambra i digué: “Miserable, que no entens res, que no saps res. Vine amb mi, que t’ensenyaré coses que te’n pots ben refiar.” I el vaig seguir.

Em féu entrar en una església. Era nova i lletja. Em dugué davant l’altar i em digué: “Agenolla’t.” Li vaig dir: “No sóc pas batejat, jo.” Em digué: “Cau de genolls davant aquest lloc, amb amor, com davant del lloc on hi ha la veritat.” I vaig obeir.

Em féu sortir i pujar fins a una mansarda des d’on es veia per la finestra oberta tota la ciutat, algunes bastides de fusta, el riu on descarregaven els vaixells. I em féu seure.

Estàvem sols. Parlà. De vegades algú entrava, es ficava a la conversa, després se n’anava.

Ja no era hivern. No era encara primavera. Les branques dels arbres eren nues, sense borrons, en un aire fred i ben assolellat.

La claror pujava, resplendia, minvava i, després, els estels i la lluna entraven per la finestra. Després, novament, pujava l’aurora.

De vegades callava, d’un armari de paret en treia un pa, i el compartíem. Aquest pa tenia gust verament de pa. No l’he tornat a trobar mai més, aquest gust.

M’abocava, i s’abocava, un vi amb el gust del sol i de la terra on s’alçava aquesta ciutat.

De vegades ens estiràvem damunt el terra de la mansarda, i la dolçor del son davallava damunt meu. Després, em desvetllava i bevia la llum del sol.

M’havia promès un ensenyament, però no m’ensenyà res. Parlàvem de tota mena de coses, a batzegades, com fan els vells amics.

Un dia em digué: “Ara, vés-te’n.” Vaig caure de genolls, li vaig abraçar les cames, li vaig suplicar que no em fes fora. Em llançà a l’escala. La vaig baixar sense entendre res, amb el cor a trossos. Anava pels carrers. Després, em vaig adonar que no en tenia ni idea, d’on era aquella casa.

No ho he intentat mai, de trobar-la. Comprenia que era per error que m’havia vingut a buscar. El meu lloc no és pas en aquella mansarda. És tant se val on, en una masmorra, en un d’aquests salons burgesos plens de bibelots i de peluix vermell, en la sala d’espera d’una estació. Tant se val on, però no pas en aquella mansarda.

No em puc impedir, alguna vegada, amb por i remordiments, de repetir-me un poc del que em digué. ¿Com saber si me’n recordo exactament? No és pas aquí, ell, per a dir-m’ho.

Prou ho sé, que no m’estima. ¿I com podria estimar-me? Tanmateix, al fons de mi, alguna cosa, un puntet de mi, no pot impedir-se de pensar, tremolant de por, que potser, malgrat tot, m’estima.

Notes del traductor:

1.- Simone Weil, entre el dia que sortí de Marsella cap al Marroc amb destinació final els Estats Units, el 17/5/1942, fins al dia que sortí dels Estats Units cap a Anglaterra, el 10/11/1942, omplí set quaderns amb pensaments, esbossos d’obres, notes de lectura, citacions, bibliografies,... separats l’un de l’altre per un espai en blanc. Després, fins a la seva mort al sanatori d’Ashford (Kent), el 24/8/1943, continuà escrivint-ne en un carnet.

2.- El **Pròleg** es trobava en un full a part col·locat entre dues pàgines d’un dels quaderns, i sense cap relació amb els escrits d’aquelles dues pàgines.

